

Do đó, tuy câu trả lời tội sao Việt Nam nghèo hèn là do thiêu lãnh đạo có tài, nhưng căn cứ sâu xa của câu trả lời chính là ... Đương.

Cho dù là người quan trọng cũng cảm thấy bị quan và phẫn nộ khi nhìn chung quanh mình. Phẫn nộ nhìn nhận rằng tình hình đất nước không quan. Biên giới bị kẻ thù xâm lấn. Người trong nước bị kẻ thù chiếm đoạt và kiểm soát. Kinh tế suy thoái. Lòng người ly tán. Cái ác lên ngôi. Đạo đức suy đồi. Hệ thống giáo dục và y tế rệu rã beng. Nhìn chung, nước ta đang xã hội bị lung lay đến tận gốc. Tất cả những nét vẽ đó làm cho bức tranh xã hội Việt Nam ảm đạm. Nghèo. Hèn. Câu hỏi là “tội sao”. Tội sao nên nông nỗi này?

Ai cũng có thể tìm cho mình câu trả lời. Có thể nghi ngờ câu trả lời. Nhưng quan điểm cá nhân, tôi nghĩ đến một câu trả lời đơn giản nhất. Lãnh đạo. Nói chính xác hơn là do lãnh đạo bất tài nên đất nước mới trong tình thế nghèo hèn như hôm nay.

Câu trả lời của tôi xuất phát từ một hình ảnh lãnh đạo của một bệnh viện mà tôi từng gặp hơn 20 năm. Anh được thành ủy phân công làm giám đốc một bệnh viện lớn của TPHCM. Anh người nam, trẻ hơn tôi 4 tuổi, xuất thân là một kỹ sư trong thời kháng chiến. Do đó, trình độ y khoa của anh rất hơn người. Anh không đi du học đâu. Là người công sở, nhưng anh lại là người đa năng, có cảm tình và thông cảm với đám bác sĩ của chỗ cũ như chúng tôi. Anh thích gặp bệnh nhân sau giờ làm việc và lại rai vài lon bia nói chuyện đời. Qua “những chuyện đời” tôi mới biết được rằng tuy anh làm giám đốc bệnh viện, nhưng anh chẳng có quyền gì cả. Tất cả đều làm theo chủ trương trên và của chi bộ Đảng. Bí thư chi bộ là một bác sĩ đứng ngoài bệnh chi viện vào tiếp quản, trong lúc các bác sĩ miền nam đua nhau vượt biên bỏ chạy khỏi VN. Anh rất bệnh tật quy định các vấn đề như mang tính hạn chế trong bệnh viện. Anh rất bệnh tật đi họp và ... ký giấy y giới thiệu. Thời đó giới thiệu rất quan trọng! Hợp giao ban anh không nói gì về chuyên môn mà chỉ đến giới thiệu thông báo chủ trương trên và để khu hiu. Nhưng khu hiu mà chính anh cũng không tin hoặc không hiu. Anh thì chỉ có đến chỗ này. Trong thời gian thì chỉ có anh không đến một đâu nào. Bệnh viện vẫn chờ đợi, bệnh nhân càng ngày càng tăng trong khi số giường không thay đổi. Bệnh đi một thời gian tôi gặp lại anh, bây giờ anh đã là một tiến sĩ, phó trách một Cục trong Bộ có văn phòng ở TPHCM. Anh ngạc nhiên khi thấy tôi chưa “làm tiến sĩ”. Anh là một lãnh đạo tiêu biểu trong thời CNXHCVN, một lãnh đạo được tôi luyện trong môi trường du kích và nâng đỡ của Đảng. Lãnh đạo quốc gia cũng chẳng khác mấy so với anh của giám đốc bệnh viện tôi vẽ ra kia.

Tội sao Việt Nam nghèo hèn?

Tác Giả: BSN
Thứ Hai, 21 Tháng 11 Năm 2011 09:08

